మానసమయూరి

- కస్తూరి మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

'**నా గురించి మీరేమనుకుంటున్నారు?**', శరత్ తన ప్రశ్నకు ఎంత సేపటికీ సమాధానం ఇవ్వకపోవటంతో మళ్ళీ అడిగింది మాధవి.

నోరు విప్పాడు శరత్ 'నేను మీ గురించి ఏమనుకుంటున్నానో అప్రస్తుతం. మీరేదో నాతో చెప్పాలన్నారు. వచ్చాను. చెప్పండి' అన్నాడు శరత్.

ఆమె చుట్టూ చూసింది.

అక్కడక్కడా తప్ప పెద్ద జనాలు లేరు.

'నేనెందుకు రమ్మన్నాననుకుంటున్నారు?' అడిగింది.

ఆమె వైపు సూటిగా చూశాడు శరత్. 'మీరు ఎందుకు పిలిచారో నాకు తెలియదు. మీరేదో బాధలో ఉన్నారనిపించింది. బాధ పంచుకుంటే తరుగుతుందంటారు. మీ బాధను నాకు చెప్పటం వల్ల తగ్గించుకోవాలనుకుంటున్నారనుకుని వచ్చాను. సారీ' అన్నాడు శరత్ లేచి నిలుచుంటూ.

మాధవి నవ్వింది.

'కోపం వద్దు. మీతో నాకు పరిచయం లేదు అంతగా. మీతో ఎందుకని పంచుకుంటాననుకున్నారు? అంటే, మీ మనసులో ఏదో ఓ మూల నన్ను ఒంటరిగా కలవాలన్న కోరిక ఉన్నట్టే కదా?' అంది నవ్వుతూ.

ఆమె వైపు ఆలోచనగా చూశాడు శరత్. కూచున్నాడు.

'ఇది సహజం. పైకి ఎవరెంత నీతులు చెప్పినా, ఎంత మంచిగా ప్రవర్తించినా, స్త్రీ, పురుషుల నడుమ ఆకర్షణ ఉండటం సహజం. కుతూహలం ఉండటమూ సహజం. దానికి మీరు ఎక్సెప్షన్ కాదు. నేనూ కాను' అన్నాడు.

'నాకో సమస్య వచ్చింది. దానికి మీరు పరిష్కారం సూచిస్తారనిపించింది. నా అంచనా సరైనదేనని మీ మాటలు నిరూపించాయి.' అంది నవ్వుతూ.

'అంటే, మీరు నాకు పరీక్ష పెట్టారా?'

'నేను మనుషులను చాలా దగ్గరగా చూశాను. మనుషులు ఎంత దగ్గరగా వస్తే వారు అంతగా అపరిచితులుగా, అనిపిస్తారని అనుభవపూర్వకంగా గ్రహించాను. ఒకరకంగా చెప్పాలంటే, పైకి కనబడే మనిషికీ లోపలి మనిషికీ అస్సలు పోలికనే ఉండదు. కానీ..' అని ఆగింది సందేహిస్తూ.

'కానీ..?' అడిగాడు శరత్.

'మీరేమయినా అనుకుంటారేమోనని సందేహిస్తున్నాను.'

'మనం నిర్మోహమాటంగా మాట్లాడుతున్నాం. ఏమైనా అనుకునేదేముంది?'

'కానీ.. తరచి చూస్తే మనుషులంతా ఒక్కటే అనిపిస్తుంది. పైకి ఎంతగా విభిన్నంగా అనిపించినా, మనుషులు, ముఖ్యంగా మగవాళ్ళంతా ఒక్కటే.' అంది.

శరత్ మాట్లాడలేదు.

సాధారణంగా మనుషులు తమ అభిప్రాయాలను వ్యక్తపరచటానికే ఇష్టపడతారు. ఎదుటివాడి అభిప్రాయాలను వినాలనుకోరు. ఎదుటివాడు కూడా తమ అభిప్రాయాలనే బలపరచాలనుకుంటారు. అలా బలపరచే వారి స్నేహమే వాంఛిస్తారు. వ్యతిరేకించేవారు, కాదనే వారిని మెచ్చరు. అందుకని ఆమె మాటల మధ్యలో తాను మాట్లాడాలని ప్రయత్నించలేదు.

'నేను స్వానుభవం మీద చెపుతున్నాను. రకరకాల మాటలు చెప్తారు. నమ్మిస్తారు. మాయ మాటలు చెప్తారు. కానీ వాళ్ళ ఉద్దేశ్యం ఒక్కటే. కొందరు బయట పడతారు. కొందరు బయట పడరు. పైగా ఎదుట సానుభూతి కురిపిస్తారు. నీతులు వల్లిస్తారు. మనిషి కనుమరుగు కాగానే నీచంగా మాట్లాడతారు. అందరూ అంతే.'

శరత్ మౌనంగా ఉన్నాడు. అతడి పెదవులపై చిరునవ్వుంది.

'మీకు తెలుసు నాకు పెళ్ళయిందని. ఇద్దరు పిల్లలున్నారు. అయినా సరే నేను ఎవరితోనయినా నవ్వుతూ మాట్లాడితే సంబంధం అంటగట్టేస్తారు. తమ మనసులోని కుళ్ళును వెదజల్లుతారు. తీరని తమ కోరికల నిస్పృహలు, నిరాశలను, ఎదుట వారేదో సుఖపడిపోతున్నారన్న కసితో ప్రదర్శిస్తారు.' అంది.

శరత్ ఏమీ మాట్లాడక పోవటం చూసి అడిగింది. 'ఏమిటి, మీరేం మాట్లాడరు?' అని -

శరత్ నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

'నేను ఇంతకుముందు ఇక్కడ పని చేసి వెళ్ళాను. అప్పుడు నాకు సన్నిహితులున్నారు. ఇప్పుడు మళ్ళీ వచ్చాను. నేను వాళ్ళతో కలసి పెళ్ళికి వెళ్తే తప్పేమిటి?'

'ఏమీలేదు' అన్నాడు శరత్. అతడికి విషయం కొద్ది కొద్దిగా అర్థమవుతోంది.

'కదా.. మరి .. పెళ్ళిలో అందరిముందు భయంకరంగా గోల జరిగింది. నాకు అక్కడ ఉండాలనిపించలేదు. అసహ్యంగా అనిపించింది. ఈ భార్యలకు తమ భర్తలంటే నమ్మకం లేదో, తమ మీద తమకే నమ్మకం లేదో కానీ అనుమానాల కుళ్ళుతో ఛస్తున్నారు.' కసిగా అంది మాధవి.

'ఏం జరిగింది?' జరిగింది అర్థమయినా అడిగాడు శరత్.

'నేను అశోక్ మంచి స్నేహితులం. ఇద్దరం ఒకేసారి ఉద్యోగంలో చేరాం. అప్పటి నుంచీ మంచి ఫ్రెండ్సయ్యాము. నేను పెళ్ళికి వెళ్ళాలంటే, నేనూ వస్తున్నాను పద అన్నాడు. అతడితో బండిమీద పెళ్ళికి వెళ్ళాను. మేము పెళ్ళిలో దిగినప్పటి నుంచీ ప్రతి ఒక్కరు మావైపు అదోరకంగా చూస్తూనే ఉన్నారు. అది ఇబ్బందిగా అనిపించింది అయితే, ఆ పెళ్ళికి అశోక్ భార్య వారి ఆఫీసు వాళ్ళతో వచ్చింది. ఆమె కూడా మేమిద్దరం కలిసి బండి దిగటం చూసింది' ఏదో అప్రియమైన దాన్ని గుర్తుకు తెచ్చుకుంటున్న భావన కనిపించింది ఆమె ముఖంలో.

మౌనంగా, ఆమె కొనసాగించటం కోసం, ఎదురు చూస్తూ కూచున్నాడు. వెయిటర్ వచ్చి రెండు కాఫీలు పెట్టి వెళ్ళాడు.

'అసలు ఈ మనుషులు ఒకరి మీద ఒకరికి నమ్మకాలు లేకుండా ఇన్నేళ్ళూ సంసారాలు ఎలా చేస్తారో? కలసి ఎలా ఉంటారో? పైగా, పదిమంది ముందు అల్లరి పడద్దన్న ఇంగిత జ్ఞానం కూడా లేకుండా, అండర్‌స్టాండింగ్ లేకుండా ఎలా ఉంటారో?' అంది.

కాఫీ సిప్ చేస్తూ ఆమె మాటలు వింటున్నాడు శరత్.

'అందరి ముందు అతడి భార్య గోల చేసింది. నన్ను నానామాటలంది. ఆమె ఇన్ని మాటలంటూంటే అశోక్ ఆమె నోరు మూయించే ప్రయత్నమే చేయలేదు. చివరికి నేను ఎక్కడికి వెళ్తే అక్కడికి వచ్చి అరవటం మొదలు పెట్టిది.... ఛీ...ఛీ.. నేను అక్కడినుంచి వచ్చేశాను. ఏమయింది చెప్పండి, అశోక్ నేను కొలీగులం. ఎప్పటినుంచో తెలుసు. బండి ఎక్కినంత మాత్రాన అదో పెద్ద ఇష్యూనా? దానికి ఏడ్పులు, పెడబొబ్బలు, గోలలూనా? ఛీ. మెదడు ఎదగని మనుషులు.. పశువులు..'

కాఫీ చల్లగా అయిపోయిందని వెయిటర్‌ని పిలిచి ఇంకోటి తెమ్మంది.

ఆమె మాటలు వింటూంటే, శరత్‌కు గమ్మత్తుగా అనిపించింది.

ఈ మధ్య కాలంలో టీవీ ఛానళ్ళు, ముఖ్యంగా వార్తల ఛానళ్ళు పెరిగిపోయినప్పటినుంచీ 'వార్త' అర్థం మారిపోయింది. అలాంటి అర్థం లేని వార్తల ఛానళ్ళలో రోజుకు ఒకటో రెండో అక్రమ సంబంధాల వార్తలు వస్తూంటాయి. అవేవో అంతర్జాతీయ సమస్యలకన్నా ప్రాధాన్యం అన్నట్టు పదే పదే, గంటల తరబడి వాటిని చూపిస్తూంటారు. ఎవడో, ఓ అమ్మాయితో ఉంటే, వాడి భార్య బంధువులు వచ్చి ఆ అమ్మాయిని లాగి కొడుతూంటారు. టీవీ కెమేరాలు ఆప్యాయంగా, ఆత్రంగా దాన్నంతా చిత్రీకరించి, ప్రజలకు చూపించి వారిని విజ్ఞానవంతులను చేస్తూంటాయి.

లేకపోతే, ఎవరితో భర్తకు సంబంధం ఉందో, ఆ అమ్మాయి తరపువారు వచ్చి భర్తను తన్నటం, చీపుర్లతో కొట్టటం వంటి వాటిని, ఎవడితోనో సంబంధం ఉన్న అమ్మాయిని, ఊళ్ళో వాళ్ళో, అతడి భార్య తరపు వాళ్ళో బహిరంగంగా అవమానించటం, కొట్టటం వంటి దృశ్యాలను చూపిస్తూనే ఉంటారు గొప్ప గొప్ప వార్తలన్నట్టు.

అలాంటివి చూస్తున్నప్పుడు, అసలివి చూపించాల్సిన అవసరం ఉందా? అనిపిస్తుంది శరత్‌కి. అమలాపురంలో ఆ మారుమూలన ఉన్న పల్లెటూరిలో ఎవరికో ఎవరితోనో సంబంధం ఉంటే, అదొక అంతర్జాతీయ వార్తనా? అలాంటి వాటిని కవర్ చేయటం, వాళ్ళు టీవీ కెమేరాలతో సహా వెళ్ళి కొట్టటం, దాన్ని అందరికీ ప్రదర్శించటం... ఎంత సమయం వ్యర్థం? పైగా, అలాంటివి ఇతరులకు ప్రోత్సాహాన్నిస్తాయి, అలా చేయటానికి 'మీ సమస్యలు చెప్పండి, వాటిని చూపటానికి మేము సిద్ధం' అని ప్రతి ఛానల్ ప్రకటిస్తూనే ఉంటాయి.

ఆర్థర్ సి క్లార్క్ అనే రచయిత, అరవయ్యవ దశకంలోనే రాసిన ఓ సైన్స్ ఫిక్షన్ రచన '2001 - స్పేస్ ఒడిస్సీ'లో, ఎలక్ట్రానిక్ మీడియా విస్తృతమైతే, ప్రతి పనికిరాని విషయం ప్రధాన వార్త అవుతుందని ఊహించి రాశాడు. ఆ నవలలో చంద్రమండల ప్రయాణంలో నాయకుడు ఈ ఆలోచన చేస్తాడు. కానీ ఇప్పుడు భూమిమీదే మనం దాన్ని అనుభవిస్తున్నాం.

'పెళ్ళిలో వాళ్ళెవరూ మీ గోలను చిత్రీకరించలేదా?' వొద్దనుకుంటున్నా ఆపుకునేలోగా, మాట బయటకు వచ్చేసింది. ఎంతగా నాలిక కరచుకున్నా లాభం లేదు.

కోపంగా చూసింది మాధవి అతడివైపు.

అంతలోనే ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండాయి. 'మీరు కూడా అందరిలాంటివారే' అంది కన్నీళ్ళ నడుమ.

కుర్చీలో వెనక్కు వాలేడు శరత్. ఆమె వైపు చూస్తూ అన్నాడు.

'మీరీ సమాజంలోనే పుట్టి ఎదిగారు. ఈ సమాజంలోనే ఉంటున్నారు. మీరు చదువుకున్నవారు తెలివైన వారు. మీకీ సమాజ మనస్తత్వం తెలియక పోవటం ఆశ్చర్యంగా ఉంది.

'ఏమిటీ సమాజ మనస్తత్వం? కుళ్ళు మనస్తత్వం? ఎప్పటికీ అసూయలు, అనుమానాలు తప్ప మనిషికీ మనిషికీ నడుమ ఉండే సంబంధం, అనుబంధాల సౌందర్యం తెలుసా ఈ సమాజానికి?' అంది కసిగా.

'మీరు ఒక్క విషయం ఆలోచించండి. మీరు ఓ ఫంక్షన్‌కి వెళ్తారు. అక్కడ మీ భర్త మరో స్త్రీతో ఫంక్షన్‌కి వస్తారు. మీరు అప్పుడు ఏం చేస్తారు? మీ మనసులో ఎలాంటి భావనలు కలుగుతాయి? బహుశా, అశోక్ భార్యలా మీరు అందరి ముందూ గోల చేయకపోవచ్చు. నోరు విప్పి ఏమీ అనకపోవచ్చు. కానీ మనసులో ఏమీ అనుకోకుండా ఉండగలరా?'

మాధవి ఏమీ మాట్లాడలేదు. కాఫీ సిప్ చేస్తూ చుట్టూ చూస్తూ మౌనంగా ఉంది.

'మానవ స్వభావంలోనే నేను, నాది అన్న భావం ఉంది. అలా అనుకోకపోతే మనిషి ఏమీ చేయలేడు. ఒక పురుషుడు ఒక స్త్రీని తనది అనుకుంటాడు.. ఒక స్త్రీ, ఒక పురుషుడిని తనది అనుకుంటుంది. తనది అనుకున్నది తనది కాదన్న భావనను భరించటం కష్టం. ఏదీ 'తనది కాదు' అన్న నిర్మోహత్వం సాధించటం అత్యంత ఉన్నతమైన స్థితి. అది అందరికీ సాధ్యం కాదు. కాబట్టి, తనది అనుకున్నది తనది కాకుండా పోతుందేమో నన్న భయం ఉండటం సహజం. ఎలాంటి భయాలు లేని స్థితి పరమోత్తమం. కానీ ఆ పరమోత్తమ స్థితి పురుషోత్తముడికే సాధ్యం కాలేదు. సామాన్యులకు సాధ్యం అవుతుందా?'

కోపంగా చూసింది మాధవి, శరత్ వైపు.

'అంటే పాత రాతి యుగంలోలా, ఇక ఆడవాళ్ళు మగవాళ్ళతో మాట్లాడకూడదా? వంటింటి కుందేళ్ళుగానే ఉండాలా? ఉద్యోగాలకు ముసుగులేసుకుని వచ్చి, పరదాల మాటున కూర్చోవాలా? మా చిన్నపుడు రిక్షాల్లో పరదాల వెనుక కూర్చునేవారు. సినిమా హాళ్ళలో కూడా ఆడవాళ్ళకు వేరే సీట్లు, మగవాళ్ళకి వేరే సీట్లు ఉండేవి. పరపురుషుడు చూసినా, తాకినా అపవిత్రమై పోయినట్టు చేసేవారు. అలాంటి సంకుచితాలను వదిలించుకుని ఎంతో ప్రగతి సాధించాం. మళ్ళీ వెనక్కు పోదామంటారా?'

నవ్వాడు శరత్ 'మీ మాటలు వింటూంటే నాకు నవ్వాలో, ఏడవాలో తెలియటం లేదు. ఒక పద్ధతి ప్రకారం బ్రెయిన్ వాష్ జరిగిన తరువాత, తనకి అంతా తెలుసు, తనకి తెలిసిందే నిజమనుకునే స్వంత ఆలోచనలు లేని వ్యక్తులు చిలక పలుకుల్లా వల్లెవేసే ఆలోచనలే మీరూ వల్లెవేస్తున్నారు. ఎవరికివారు తాము స్వతంత్రం, తమ ఆలోచనలు స్వతంత్రం అనుకుంటున్నారు. కానీ మీరూ ఆ బ్రెయిన్ వాష్డ్ చిలకపలుకులే వల్లెవేస్తున్నారు' అన్నాడు.

కోపంగా లేచింది మాధవి 'మీరు తెలివైన వారు అనుకున్నాను. కానీ అందరూ అన్నట్టు యూ ఆర్ ఎ స్నోబ్. అన్నీ మీకే తెలుసనుకుంటారు. ఎదుటివాడికి ఏమీ తెలియదన్నట్టు మాట్లాడతారు. అందుకే ఎవ్వరూ మీతో కలవలేరు. యూ ఆర్ ఎ లోనర్. వసంత నాకు కరెక్టు చెప్పింది. మీరు ప్రతి ఒక్కరినీ విమర్శిస్తారని, ఎవ్వరినీ లెక్కచేయరని, మీరే గొప్ప అనుకుంటారని. కానీ అందరూ అలా అంటున్నారంటే మీరు ప్రత్యేకం అనుకున్నాను. సారీ, అయామ్ రియల్లీ సారీ దట్ ఐ థాట్ యు ఆర్ డిఫరెంట్.' విసవిసా వెళ్ళిపోయింది.

నవ్వుకున్నాడు శరత్.

మనుషులు సాధారణంగా ఎదుటివాడి అభిప్రాయం అడగటం, తమ అభిప్రాయాన్ని బలపరచుకోవటం కోసమే, తమ అభిప్రాయానికి భిన్నమైన అభిప్రాయాన్ని వినటం కోసం కాదు.

పాపం, పెళ్ళిలో అవమానం భరించలేకపోయింది. ఆఫీసులో తాను కనిపించాడు. తన నుంచి సానుభూతి ఆశించింది. ఆమె కోరినట్టు సానుభూతి చూపించి, ఆమె ఈగోను సంతృప్తి పరచే బదులు తాను నిజాలు చెప్పబోయాడు.

అంతలో మరో ఆలోచన వచ్చింది, 'బహుశా ఇందుకే తాను ఎవ్వరికీ సన్నిహితంగా వెళ్ళలేకపోతున్నాడేమో' అనుకున్నాడు.

ఎవరేది వినాలనుకుంటున్నారో అది ఎప్పుడూ అనడు తాను. తానేది అనాలనుకుంటున్నాడో అదే అంటాడు. అది ఎవరికి అవసరం?

అతడికి వసంతకూ తనకూ నడుమ జరిగిన సంఘటన గుర్తుకు వచ్చింది. వసంత, శరత్ కొలీగు. రచయిత్రి. ప్రతికలలో తరచూ ఆమె కథలు ప్రచురితమవుతూంటాయి. వాటిని అందరికీ చూపించి అభిప్రాయం అడుగుతూంటుంది. అందరూ ఆమెని పొగుడుతూంటారు. దాన్లో సగం మంది చదవకుండానే ఆకాశానికి ఎత్తేస్తూంటారు. దాంతో ఆమెకి తన రచనలమీద గొప్ప అభిప్రాయం ఏర్పడింది. తానేమి రాస్తే అది గొప్ప అన్న భావం స్థిరపడింది.

ఎవరో ఆమెకి శరత్ పుస్తకాలు బాగా చదువుతాడని చెప్పటంతో ఓ రోజు శరత్ దగ్గరకు వచ్చి పలకరించింది.

అంత వరకూ వారికి ముఖ పరిచయం తప్ప మరో పరిచయం లేదు.

తనని తాను పరిచయం చేసుకుని తన రచనలు ఇచ్చింది. చదివి అభిప్రాయం చెప్పమంది. ముఖ్యంగా, ఆ వారం పత్రికలో ప్రచురించిన కథను చదివి చెప్పమంది.

'పత్రిక వెలువడి రెండు మూడు రోజులే అయింది. కానీ ఫోన్లతో చచ్చిపోతున్నాను. ఎంత నచ్చేసిందో అందరికీ. పొగిడేస్తున్నారు. ఫోను చూస్తేనే భయమేస్తోంది. విసుగొస్తోంది. ఇంకోసారి నా ఫోను నెంబరు ఇవ్వద్దని పత్రిక వాళ్ళకి చెప్పాలి' అంది.

ఆమె ఇచ్చిన పత్రికలోది కథ చదివాడు శరత్. మిగతా పుస్తకాలన్నీ 'నేను చదివాను' అని చెప్పి ఇచ్చేశాడు.

అతడు కథ చదివే వరకూ ఫోనులో మాట్లాడుతూ పక్కనే కూర్చుంది వసంత.

కథ చదవగానే ఫోను కట్టేసి 'మరో అభిమాని' అని 'కథ ఎలా ఉంది?' అని అడిగింది.

'బాగుంది' ముక్తసరిగా అన్నాడు శరత్.

'అలా అంటే సరిపోదు. మీరు బాగా విశ్లేషిస్తారని అంటారు. అందుకే మీ దగ్గరకు వచ్చాను. మీరు నిర్మొహమాటంగా విశ్లేషించాలి' అంది.

నిట్టూర్చాడు శరత్.

'మీ కథలన్నిటిలో అక్రమ సంబంధాల పులకరింతలు ప్రేమరాహిత్యపు పలవరింతలు తప్ప మరోకొత్తదనం లేదు. మీ రచనలు అన్నీ చదివితే మీకు వైవాహిక వ్యవస్థలో ప్రేమలేదు, వైవాహికేతర సంబంధాలలోనే ప్రేమ ఉందని నిరూపించాలని కంకణం కట్టుకున్నట్టుంది మీ కథలన్నిటిలో మగవాళ్ళు క్రూరులు, భార్యలను తిట్టేవారు, కొట్టేవారు, సెక్స్ని స్లీపింగ్ పిల్లా వాడేవారు, మాత్రమే. కానీ భర్త కాని మగవాళ్ళంతా సున్నిత మనస్కులు, చక్కని ప్రేమికులు. మీ ఇప్పటి కథలో చూడండి. అతడికి పెళ్ళయింది. ఆమెకి పెళ్ళయింది కానీ ఇద్దరూ కలుస్తారు సాయంత్రాలు. చెరువు గట్టున కూర్చుని స్వీట్ నథింగ్స్ చెప్పుకుంటారు. కానీ అతడు బాధ్యత తీసుకోటానికి ఇష్టపడడు. ఆమెని కలవటం మానేస్తాడు. అతడింత మోసగాడు, మగవాళ్ళింతే అనుకుంటుంది ఆమె. ఇదీ కథ. దీన్లో ఏముంది?' అడిగాడు.

వసంత ముఖం మాడిపోయింది.

'అందరూ ఎంతగా పొగుడుతున్నారో తెలుసా?' అంది డిఫెన్సివ్‌గా.

'ఆమెకి పెళ్ళయింది. వాడికి పెళ్ళయింది. అంటే ఆమె తన భర్తకి, వాడు తన భార్యకి ద్రోహం చేస్తున్నట్టే కదా? ఇద్దరూ మోసం చేస్తున్నారు. చివరలో భయం వల్లనో, మరే కారణం వల్లనో వాడు వెనుకంజ వేశాడు. దాన్లో ఆమెకి వచ్చిన కష్టం, నష్టం ఏముంది? పైగా, వాడు ఈమెని భర్త నుంచి దూరం చేసి, వదిలేసి, మరో అసంతృప్త హృదయంపై ప్రేమ జల్లులు చిలుకరించే మహిళోద్దరణ కార్యక్రమం పెట్టినందుకు, ఆమె జీవితాన్ని పాడు చేయనందుకు ఆమె సంతోషించాలి.'

'చాలా అసహ్యంగా మాట్లాడుతున్నారు' కోపాన్ని పళ్ళ బిగువున అణచిపెట్టి అంది.

శరత్ అది గమనించలేదు.

'ఇంకో కథ చూడండి. ఆమెకి పెళ్ళయింది. ఆమె భర్త ఆమెని పట్టించుకోడు. ఆమె ఎక్కడికో వెళితే ఒకడు పరిచయం అవుతాడు. వాడు, ఈమె సంగీతం గురించి చర్చించుకుంటారు. ఇద్దరి మనస్సులు కలుస్తాయి.. కానీ ఈమె భర్త దగ్గరకు వెళ్ళిపోతుంది. భర్తతో ఉంటుంది కానీ వాడిని తలచుకుంటుంది. ఆమె చాలా గొప్ప త్యాగం చేసినటు రాశారు. ఈ రెండు కథలనీ పోల్చండి. మొదటి కథలో మగవాడు వెనుకంజ వేశాడు. వాడు దుష్టుడు. అమ్మాయికి అన్యాయం అయిపోయింది. మగవాళ్ళంతా మోసగాళ్ళన్నది కంక్లూజన్. రెండో కథలో అమ్మాయి వెనుకంజ వేసింది. మగవాళ్ళే మోసగాళ్ళు మళ్ళీ. ఆ పిచ్చి భర్త విలన్. కానీ వాడినే తలుస్తూ భర్తతో ఉండే ఈమె చాలా గొప్ప మహిళ.'

'ఛీ.. అసహ్యంగా మాట్లాడుతున్నారు. మీ ఆలోచనా విధానం స్క్రమంగా లేదు.' అందమె.

శరత్ అది పట్టించుకోలేదు.

'ఇంకో కథ చూడండి. అతడికి మొదటి భార్య చచ్చిపోయింది. ఆమె భర్త చచ్చిపోయాడు. ఇద్దరూ పెళ్ళిచేసుకున్నారు. అతడు మొదటి భార్య సంవత్సరీకం గొప్పగా చేశాడు. ఈమె తన భర్త సంవత్సరీకం చేయాలనుకుంటే అతడు అభ్యంతరం పెట్టాడు. మగవాళ్ళ దౌష్ట్యాన్ని తిట్టింది ఆమె. నీ భార్యని తలచుకునే హక్కు నీకుంటే, నా భర్తని తలచుకునే హక్కు నాకూ ఉందని పోరాడుతుంది. తన హక్కు నిలుపుకోవటం కోసం భర్తను వదిలేస్తుంది. ఇదీ కథ. ఏమిటది?'

వసంత ముఖం ఎర్రబడింది. ఏదో అనబోయింది. అంతలో శరత్ మాట్లాడటం కొనసాగించాడు.

'ఈ కథ చూడండి. దీన్లో భర్త భార్యను పట్టించుకోడు. తాగుతాడు. కొడతాడు. ఆమెను ఎప్పటిలాగే బయట వాడెవడో ప్రేమిస్తాడు. వాడికి పెళ్ళయి ఉంటుంది. వాడితో ప్రేమమయ జీవితం గడపటానికి ఈమె తన భర్త వెధవని వదిలేస్తుంది. వాడు తన భార్య వెధవిని వదిలేస్తాడు. ఇద్దరూ ప్రేమ పంచుకుని తింటూ దివ్యమైన జీవితం గడుపుతారు. ఇందులో ఎవరికి లాభం కలిగింది? ఎవరిది గొప్ప? ఎవరిది తప్పు? మీ ప్రతి కథలో భర్త అయిన ప్రతి మగవాడూ ఎందుకని దుష్టుడు? బయట ప్రతి మగవాడు ఎందుకని సున్నిత మనస్కుడు, ప్రేమ మూర్తి? రచయితల రచనల నుంచి వారి నిజ జీవితాన్ని ప్రభావం విడదీయలేమంటారు. నాకు తెలిసి మీరు సుఖంగానే ఉన్నారు. మరి మీ కథలేమిటి ఇలా ఉన్నాయి? సాధారణంగా రచనలను విష్ఫుల్ థింకింగ్ అంటారు.' ఇంకా ఏదో అనబోతున్న శరత్ ఆమె వైపు చూసి ఆగిపోయాడు. భద్రకాళిలా కళ్ళనుండి విస్ఫులింగాలు వెదజల్లుతూ నుంచుంది వసంత.

'నా గురించి అలాంటి ఆలోచనలు చేసే ధైర్యం నీకెలా వచ్చింది? నేను నా భర్తని ప్రేమిస్తున్నాను. పరాయిపురుషుడి వైపు కన్నెత్తి చూడను. నా భర్త ఉత్తమ పురుషుడు. నీది కుళ్ళిన మెదడు. వక్రబుద్ధి' అని అరిచింది. రచనలన్నీ వేసుకుని విసురుగా వెళ్ళిపోయింది.

ఆ వసంత తన గురించి అలాంటి అభిప్రాయం కాక మరో అభిప్రాయం మాధవి దగ్గర ఎలా వ్యక్తపరుస్తుంది?

బిల్ చెల్లించి లేచాడు శరత్. అతడు లేవగానే భుజం మీద ఎవరిదో చెయ్యి పడింది.

అర్షాద్. కొలీగు. 'ఏం భాయ్. మాధవితో డీల్ కుదరలేదా? డోన్ట్ వర్రీ.... కీప్ ట్రయింగ్. పెద్ద కష్టంకాదు.. కానీ నువ్వూ తెలివైన వాడివే.. ఏదో అనుకున్నాను' అన్నాడు. అతనితో పాటు ఉన్న అమ్మాయితో వెళ్ళిపోయాడు. ఆమె అతడి భార్యకాదు.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments